

Následky masopustu

Do dojáku mířila u Louček příšel před novým rokem krasáček. Byl chlapík zdraží, silný jako dub, pořádán ošacený a tvář mu jen kvetly. Mlynářovi se zamilovali.

"Potřebují pivové tovaryše; venujte na zkoušku. Jdete do salandy, přivedete se a přídejte pak do kuchyně nebojist. Potom vám ukážu mysl, a když pak můžete zacít prál."

Novy tovaryš byl velmi dovedný a plný chlapík a neztratil se. Jen v českém chodit do blízkých Louček na velkou a nebo někdy na pozechnání. Pak se stavaly obyčejně v hospodě na sklenku piva nebo květ, ale přicházel vždy v čas a v pořadku domů.

Sell po městečku, ohlížely se po běžně všecky holky a řekly si: "To je krásný chlapík! Skoda, že nechodi k mlynářům, s tím by se tam tancoval!"

Mlynář jež měl velice rád a chubival se a ním se společnost.

Jednou kou konci masopustu sedel v pivovaru s larekem učitelce, zahrádkníkem a několika jinými, každými hosty. Rec hyla, jak obyčejně, o dnech udalostech domácích a o novinách.

V novinách právě stalo, jak ve Vídni zápasil jakýsi reznický tovaryš s takříkem silákem, Jenž veřejně vystupoval a každému, kdo by ho přemohl, odměnu nabízel — a že reznický zvítězil.

Doinf mlynář se usmál. "Tot' jsou zásky! Mij Josef byl by ho jistotně také premioval — co povídám, přemohl? — byl by jej rozdrtil!"

"Je vás tovaryš tak silný?" divil se zahradník.

"Je! Jak byl jsem takového chlapa neviděl! Ani by to člověk v něm nebolel. Jen si rozváží, panové: věra došel důb, bude z něho hřídel na kámen — na dobrých dvou stě kroků — až od mosta."

"Sám?"

"Sám na rameně. Dnes ním měl tíles dost prace."

"To není možné!" řekl lekář.

"No, když mi nevěříte, tak se zeptejte mé ženy, nebo děvčeky, nebo přásky, nebo koho chcete, ti vám dosvědčí, že je to pravda."

"A kde se to sňala v tom chlapu běre?" divil se učitel.

"Inu, že zdravý, pořádně ji, také před je zvýkly: takoví lidé bývají silní — a pak bezchybně také pořádně žijí —" pravil lekář.

"To je svátek pravda," přisvědčil mu. "On pojí za tri, ale takže za tri a za pořádky je jako hodiny. Napřímo jsem ho jesté neviděl. Takového tovaryše jsem ještě neměl a mít nebudu — jen co je pravda!"

* * *

Příšly ostatky či, aby mi všechni rozumeli poslední masopust. Dolní mlynář pošlihalo po tovaryšovi, nevpravil si se a mužice. Byl by mu s radosťí dovolil, ale Josef neměl se ani v neděli ani v pondělí k němu, až se mlynář domu divil.

Údolní letel první dech jara. Josef oddychi si z hubučka a usmál se radostně:

"Jaro sě blíží." Z městačka zazářela veselá žudba. Chasa obcházela dům do domu a ubratla maso, vejce, koláče — kdo co dal — na společnou večeři pro hudebníky.

Do tovaryše jak byl ohně nahlí. Ani sám nevěděl, proh to hu huhu privé dnes tak rozdržidla.

"Všichni užívají," řekl si, "jen já ne. Co je to život? Přídu k pantátkovi a fuku mu, aby mne dovolil k mužice a zatančil si jednou za dlouhou čas, až se budou hory zelenat!"

Šel na mlynářem do světnice. Mlynář právě "snád" žebřík uzeného a zapjel vinem.

"Proslí bych, pantátko, kdybyste mě dovolili dnes odpoledne k mužice."

Mlynář pohled na Josefa udíváně: "Dnes?"

"Však to prásek za mě správi a po pánku budi doma," podporoval Josef svou prosbu.

"Na prásku není spolehu, ale o to sice, dohlížu na mým sám. Je mi divno, že teprve dnes k mužice půjdete a že jste nesel hned v neděli nebo včera, vydírati dnes bude o pár nocí konec."

"Do příhod se mohu natačit do stráni, usmál se Josef.

"No, vás to tak honem nestráň!"

"Mnoho-l potřebuje peněz."

"Proslí bych aši o tři zlatky."

Mlynář se ke skříni a vyňal pečku.

"Tady máte pět. Však jich utratíte nesmíte. Mám svý rozum. O kolika hodinách přijde?"

"O třech bude času dost — myslím."

"Ba arci. Jdete tedy do mlynářa, já se podívám jesté trochu do městečka."

* * *

Po obědu obělci se Josef do lehkých svatečních satů, namastil a načešil si ruce, uvařil na krk novou, červenou sušku, posadil klobouk k levému ušku, da domácím "s bohem" a sel.

Bylo to skutečně krásný chlapík. Mlynář hleděl na něm s okna a myslil si: "Je to věru rádest, na takového člověka se podívati. Kdybys měla velkou dechu a on měl jen nejkrásnější, mned bych mu jí dala." Ale mne dříce řekla jí černá myšlenka, jako škaredá houseka: "Kdyby pantátko umřel, mned bych si jí vzala i bez peněz."

Zachávila se však při této myšlence, zasmála jí a odvrátila se rychle od okna.

Když přišel Josef k velekmu hostincu, vedla huba právě prvního hostince a řekla: "Pán vám, pane Josef. Juž jsem myslil, že jste ty ostatky někam jinam utíkal. Co pak dostaneš?"

"Sklenku piva."

Hostinský mu ji donesl a zamířil ruce: "Echt! Neiktéříkato!"

Tančírna se plnila výrobenými děvčaty v širokých, naškrobených sukničkách, s hulákařem, ochraptělou chasou.

Josef dívá se značeky na děvčata, jak by vybíral, s kterou má tančit. A nechbal se, jen ponále popíjet.

Hudu zahrála polka a starci tančili povinně prvňí kolečko.

Když spustili hudebnici po druhé do kola, přivedl prvni starčka stárku k Josefovovi:

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

Josef pohled na ni spokojeně a vstal.

"Děkuji za poctu. Jak pak, panenku, neboli vás říká nohy?"

Starčka pohledla naň sábalský černým očima, utírala si úst a blížil si žádoucího.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.

"Pan Josef, prosím o kolečko."

Starčka byla hezká, stíhle dívčka. Černé oči, růžové rty a tvář kvetly, a protandria již dvě noči po sobě. Uznaveností nebylo na ni žádne k správě.

"Dobrou noc, paní muzikanti!" volal mlynář Josef, ten nám dal!

A jak rychle vydělala výrobenou vlnou všechny dívky po svém kolečku.

"Skoda!" křikl Josef, když posledně vlnou došly všechny dívky po svém kolečku.